

Bekend, onbekend, miskend

De populaire kranten, die in de mate van het mogelijke de podiumkunsten willen blijven 'coveren', bevestigen en bestendigen een zekere canon. We mogen misschien nog van geluk spreken dat de canon in die kranten nog een plaats krijgt. Binnen de mogelijkheden en het profiel van hun krant kan het namelijk niet hun taak zijn om het alternatieve en het onbekende nieuwe een plaats te gunnen. Deze taak is meer weggelegd voor kranten die aan podiumkunsten een ruime aandacht willen besteden, en dan denken we in eerste instantie aan De Standaard en De Morgen. Volgens de cultuurredactie van De Morgen is de signaal-functie inderdaad zeer belangrijk, ook al is het volgens cultuurchef Eric Rinckhout kwalitatief niet allemaal even schitterend: 'We moeten signaleren dat er bijvoorbeeld een vijftal groepen al een tijdje bezig is. We willen die aan het woord laten om hen bestaansrecht te verlenen, en om zo de lezers uit te nodigen om hun voorstellingen eens bij te wonen. Dit is vooral een nieuwe invalshoek. We maken dan bijvoorbeeld een reeks van dat fenomeen.' Miriam Van Imschoot voegt er terecht aan toe dat vooral jonge gezelschappen enkel als fenomeen, heel egaliserend en nivellerend, worden bekeken: 'Het is niet leuk om zomaar als een fenomeen te worden benaderd, in plaats van als een individueel gezelschap dat kan zeggen: Hier zijn we mee bezig en daar staan we voor!'

Selecteer mij!

Maar er is een manifest probleem waar alle kranten naar verwijzen: het 'overaanbod' aan theater. Nieuwe gezelschappen en festivals doen hun intrede, de grens tussen professioneel en semi-professioneel theater verwaagt, en sommige culturele centra evolueren naar produktieve mini-kunstencentra. Ook de grenserving tussen de genres scheidt een nieuwe variëteit in het aanbod. Het gevolg is dat kranten niet alles meer kunnen bijhouden en dat de selectiecriteria voor 'covering' zeer strak moeten worden aangespannen. Geert Van Der Speeten, coördinator podiumkunsten van De Standaard, stelt dan ook terecht dat het opera- en dansaanbod veel makkelijker op te volgen zijn. De berichtgeving over opera kan zelfs tot ver buiten de landsgrenzen uitdeinen. De Scala in Milaan, de opera in Wenen, en de Metropolitan in New York zor-

Snoepgoed, Denmark (1993) / Johan Luyckx

gen voor een aantrekkelijke internationale en complete look. Voor het theater zijn enkel de internationale produkties die in België staan de leidraad, zoals Bob Wilson, Merce Cunningham, Heiner Müller en The Royal Shakespeare Company. Ook het festival van Avignon komt nog aan bod, maar door het Kunstenfestival zal het Theatertreffen Berlin, dat in dezelfde periode valt, in De Standaard niet meer aan bod kunnen komen.

De Standaard en De Morgen proberen nog een internationale en nationale berichtgeving te brengen. Maar de hoofdbrok is aan het Vlaamse podiumlandschap besteed waarbij, voornamelijk wat de recensies betreft, een zo groot mogelijke representativiteit van de provincies wordt nagestreefd. Het Nieuwsblad en Het Laatste Nieuws zouden door middel van hun talrijke regionale edities een interessant combinatiebeleid kunnen voeren tussen het Vlaamse en het regionale aanbod. De vermindering van podiumverslaggeving in deze kranten is echter frappant. Bij de Gazet van Antwerpen (GvA), die sterk blijft recenseren, Het Belang van Limburg (HBvL) en Het Volk worden de selectiecriteria hoofdzakelijk regionaal genormeerd. Het Volk profileert zich op basis van de verkoopcijfers voornamelijk op Oost- en West-Vlaanderen, waardoor het NTG en Arca al sneller in aanmerking komen voor een bijdrage. Ook GvA streeft naar een verregaande regionalisering, wat volgens Frank Heirman (cultuurchef) ook in de cultuurberichtgeving tot uiting komt. D.m.v. de uitkrant *Formule 7* kan GvA wel het Vlaamse aanbod overschouwen, maar wat de recensies betreft, zo zegt Heirman, 'behandelen we niet het CC van Zolder omdat we vaststellen dat

ons lezerspubliek duidelijk Antwerps is. Wel maken we een duidelijk onderscheid tussen het professioneel, het amateur- en het professioneel amusementstheater, die we elk op een andere manier benaderen. Het professioneel theater wordt door de cultuurredactie gevolgd, het amateurtheater door regionale medewerkers en met het professioneel amusementstheater zitten we nog een beetje gewrongen.' Dit mengen van professionele en amateurgezelschappen gebeurt ook in HBvL, waardoor het mogelijk is dat een voorstelling van De Tijd een vrij negatieve recensie krijgt, terwijl op diezelfde bladzijde een lokaal amateurgezelschap door een regionale correspondent de hemel wordt ingeprezen. Maar volgens de cultuurredactie van HBvL zou in dergelijke contrastsituaties verandering komen door beide uitingsvormen naar een aparte pagina te verwijzen.

Regionale profilering is m.a.w. een zeer belangrijke factor in de selectie van interviews, aankondigingen, voorbeschuwingen en recensies. Een produktie die de regio zal aandoen komt dus sneller in aanmerking voor een verslag. Dat levert voor de medewerkers het voordeel op dat ze vrij veel tijd hebben voor een goede reflectie, omdat een recensie pas enkele dagen voordat een rondreizende produktie de regio aandoet wordt gepubliceerd. Als er tenminste nog een recensie komt, want de meeste kranten lijken een bijzonder recensie-onvriendelijk beleid te voeren. Recensies zouden een ruim beeld van het (over)aanbod in de weg staan. En bovendien: 'wat heb je aan het persoonlijk oordeel van één iemand?' vraagt Luuk Rademakers (chef cultuurredactie HBvL) zich luidop af.